

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2025 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **J. G.**,

skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 12 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 220/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 7 czerwca 2023 r, sygn. akt II K 206/22,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 7 czerwca 2023 r. (sygn. akt II K 206/22) uznano J. G. winnym czynów z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.. Oraz z z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.. Na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. wymierzono oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 4 § 1 kk

warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 12 lipca 2024 r. (sygn. akt II Ka 220/23) wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„I. uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 5, tj. Sąd orzekł karę nieznaną ustawie (naruszenie art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.) poprzez orzeczenie okresu próby w wymiarze 4 lat, w sytuacji, gdy względniejsze przepisy dla skazanego, a obowiązujące od 01.07.2015 r., przewidują krótszy wymiar próby, tj. wynoszący maksymalnie 3 lata;

II. uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 1 pkt 2, § 3, § 5 k.k.s., poprzez nieumorzenie postępowania karnego skarbowego w sytuacji, gdy przy prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu i uwzględnieniu zarzutów dotyczących niewłaściwego zastosowania czynu ciągłego oraz uszczuplonych należności postępowanie to dotyczyło czynu zagrożonego karą pozbawienia wolności, którego karalność ustałaby po upływie lat 10, a tym samym doszło do przedawnienia.”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i uniewinnienie skazanego ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji.

Prokurator wniósł oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, uchybienie polegające na wymierzeniu kary znanej wprawdzie obowiązującej ustawie, ale nieprzepisanej w tej ustawie za dane przestępstwo stanowi obrazę zastosowanego przepisu prawa materialnego. Orzeczenie o karze nieznannej ustawie oznacza wyłącznie orzeczenie o karze nieznannej w ogóle obowiązującej ustawie karnej (tak m.in. postanowienie

Sądu Najwyższego z 2.09.2004 r., II KK 99/04, LEX nr 126663). Zatem zarzut pierwszy kasacji jest bezzasadny.

Zarzut drugi jest także niezasadny. W kasacji obrona twierdzi, że ocena ewentualnego przedawnienia zarzucanych czynów powinna następować oddzielnie w odniesieniu do dziesięciu faktur wystawionych w okresie styczeń i luty 2012 r. przez spółkę K. S.A. w S, (dalej zwana K.) z tytułu wpłaconych zaliczek na poczet dostaw i robót, które miały być zrealizowane przez firmę skazanego, oraz oddzielnie w zakresie faktury wystawionej przez B. sp. z o.o. na rzecz skazanego z tytułu sprzedaży gaczu parafinowego w dniu 24 grudnia 2012 r. na podstawie faktury VAR nr [...], faktury wystawionej przez A. sp. z o.o. i oddzielnie w zakresie kwestionowanych faktur wystawionych przez I., które ujęte zostały w ewidencji zakupu VAT skazanego. Obrona uważa, że nieprawidłowe przyjęcie istnienia czynu ciągłego w odniesieniu do zarzutu posłużenia się nierzetelnymi fakturami wystawionymi przez K. s.a. w styczniu i lutym 2012 r. oraz B. sp. z o.o. doprowadziło do nieuzasadnionego nieuwzględnienia przedawnienia.

Stanowi to jednak nie tyle uzasadnienie, że mimo prawidłowego ustalenia faktów i ich oceny prawnej, Sąd nie dostrzegł, że doszło od przedawnienia, co pogłębioną analizę alternatywnych ustaleń. Jest to jedynie obszerne kwestionowanie ustaleń faktycznych w zakresie oceny wystąpienia czynu ciągłego. Skarżący na stronie 6 kasacji zresztą wprost pisze, że określone wyliczenie przyjęte przez Sąd „stanowi oczywisty błąd w ustaleniach faktycznych”. Cała kasacja jest zbudowana w oparciu o założenie, że inne ustalenia faktyczne (zdaniem obrony – dopiero wówczas prawidłowe) doprowadziłyby do innych ocen prawnych i oceny wskazanych czynów jako przedawnionych. Nie jest to jednak prawidłowa konstrukcja argumentacyjna. Podniesienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z przedawnieniem czynu nie może stać się „tylnymi drzwiami” do obejścia ustawowego zakazu kwestionowania ustaleń faktycznych na etapie kasacyjnym.

Z uwagi na brzmienie art. 523 § 2 k.p.k. należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

r.g.